

REDSVENIT – EPÄVIRALLISIA HAVAINTOJA SUVUN VAIHEISTA

Arvoisat heimosisaret ja –veljet!

Tämä virallisen sukututkimuksen mutkat oikova tarinointini lankeaa Tästä sanasta lähtien kuulijan vastuulle. Tulossa on versioni nykyisen Redsvenin suvun kahdeksansatavuotisesta maallisesta vaelluksesta aina tähän tilaisuuteen saakka. Varoittelen myös, että kohta kuulemallanne versiolla ei kumota sitä ansiokasta sukututkimusta, jonka Mirja Karjalainen, Seija Haikkala ja Reetta Väänänen ovat punnertaneet meidän kaikkien Redsvennien iloksi ja sukutietämyksen laajentamiseksi. Tuota teosta lukiessa ainakin minulle selvisi, miksi en koskaan oppinut koulussa englantia. Se oli suorastaan vastenmielistä, etten sanoisi alentavaa. Sen sijaan historia kiinnosti ja erityisesti Skotlannin menneisyys koukutti munaskuita myöten. Ihailin nummia, lohijokia, palkkasotureita ja hirrenheittäjiä, jotka kisailun jälkeen naksauttivat polvea vasten seinähirren klapeiksi. Skoteissa oli jotain puoleensa vetävää, selittämätöntä liimaa. Paitsi se miesten hame. Huomasin ihailevani heitä kuin poika isäänsä. Ja tuo Redsven tutkimus avasi lopulta salat: olemme skotteja, olemmeko? Olemme. Tajusin, että yhteisissä geeneissä se ihailun tuska jylläsi. Sukututkimuksesta luin myös, että kahdeksansataa vuotta sitten tuolloiset naapurimme, nuo pirun engelsmannit, aikoivat pätkiä esi-isiamme pään mitan lyhyemmäksi.

Enemmistö Redsvenneistä on ammoisista ajoista lähtien käyttänyt selviytymiseen heille poikkeuksellisen runsaasti kertynyttä älynvoimaa. Niinpä Skotlannissakin Redsvenit kokosivat englantilaisten uhan alla rojut, muijat ja musikat kasaan, nappasivat rannikolta ehjimmät veneet ja soutaa hurauttivat kontrahdin tekoon Ruotsin kuninkaan puheille. Valitettavasti soutumatkalla hujautti laidan yli osa väestä, mutta ehdottomasti paras aines puhaltautui Tukholmaan ja sieltä edelleen kunkun ohjeiden mukaan Suomen suuntaan sukua jatkamaan ja alkuperäisväestöön sekoittumaan. Voiko parempaa geenipohjaa millekään toiselle suvulle kasautua? Näkeehän sen täällä, ettei voi.

No, kun oli soutaa huhkittu ihan hengästymiseen asti, niin jatkossa päätettiin ottaa vähän lungimmin. Näin Ruotsissa olimme oppineet. Kolmisensataa vuotta kiertelimme sitten Suomen eteläpuoliskoja, koukkailimme ulkomaita ja päädyimme kuka mitäkin polkua oikeitten ihmisten asuinsijoille Itä-Suomeen. Välillä piti osan porukasta verestää isoisiltä perittyjä sotataitoja, kun kahinoita oli siellä sun täällä. Redsvennien ilmestyttyä sotatanterelle, vihollisen karkuun luikkimaton osa esitti yleensä välittömästi rauhantekoa. Kuninkaan läheisimmät asemiehet oitis huomasivat tuon merkillisen joukon taipumukset ja kyselivät mahdollisuutta, josko Redsvenit suostuisivat sikiämään Olavinlinnan ympäristössä. Saisivat valita parhaita asuinpaikkoja kukin mieltymyksiensä mukaan. ”Veroja ja muita kymmenyksiä ei tietenkään tarvitsisi maksaa, kun vaan sen verran silmäilisitte seutuja, etteivät ylenkyläläiset häiritsisi linnassa asuvien herrasväkien mielenrauhaa ja muonahuoltoa. Suurimpia vierasporukoita saisitte toppuutella ja huiskia niitä takaisin tulosuuntaan.” Redsvenneiltä homma hoitui, mutta linnanväen herkkupöydistä alkoivat kinkunviipaleet käydä vähiin. Herrasväet ovat kautta tunnetun historian aina tienneet, että laarit alkavat täyttyä, kun syö sanansa ja lanseeraa alamaisille taikasanan: vero.

Vaikka Redsvennit ovat lujaa tekoa, niin hirvittävän sekasotkun tuo herrojen kinuaminen rahan ja oravannahkojen perään aiheutti. Toki herraantuneet Redsvennit – heitäkin oli - selättivät tuon ahneuden, mutta iso osa keräsi kampsunsa ja muutti muualle, karautti korpeen tai menetti maalliset mammonansa. Loppujen lopuksi veromätkyt saattoivat olla sittenkin avain tämän jalon suvun säilymiselle ja leviämislle yli Suomenmaan, jopa yli maan rajojen. Savon onneksi heitä on eniten täällä. Kyllä kantaisä Ambrosiuksen ja

kantaäiti Ingeborgin kelpaa esitellä pilven reunan kollegoilleen parinkymmenen sukupolven yli kantanutta geeniperintöään: tänään täällä tepastelevaa jälkikasvuaan. - Sanokee vuan Reisiväni, jos pulumiinne apuva tarvihetta, kuultiin Olavinlinnan tykkimiehenä kuulonsa menettäneen Ambron kailottaneen jo neljäsataa vuotta sitten edelleenkin elinkelpoiset sanat. Pitäisiköhän Ambrosius ja Ingeborg nimittää skottilaiseen tapaan Redsvenin suvun pyhimyksiksi, aatellisiksi tai muovailta aviopari patsaaksi korkealle jalustalle. Saataisiin nämäkin kokoontumiset aloittaa aina kunniakäynnillä Ambron ja Ingen patsaalla. Patsaan paikkahan voisi olla Olavinlinnan vieressä, Tallisaaressa, mustan pässin kumppanina. Saisivat esivanhempamme arvoisensa, heidän elämäntyötään symboloivan paikan. Patsas tuskin hämmästyttäisi ketään, sillä vähänkin paikallishistoriaan perehtyneet pitäisivät aivan luonnollisena, että Redsvenien kantaisän ja -äidin pronssiin valetun muotokuvan loppusijoituspaikka on juuri Savonlinnan suosituimmalla turistisaarella. Ehkäpä Skotlantiin jääneet sukulaisrippeet puikahtaisivat nyt Suomeen ja kaputtelisivat pyhiinvaellusmatkan esim. Lähesselänteeltä Tallisaareen. Vastavuoroisesti voisivat Redsvenit tehdä tutustumis- ja sukulaisten moikkaamismatkan kotikonnuilleen Skotlannin ylämaihin.

Oletteko hereillä arvoisat sukulaiset!

Tämä oli vasta johdatus varsinaiseen sukututarinaani, jonka mielelläni aloittaisin 1600-luvulta. Jätin siis yleisön äänettömistä pyynnöistä johtuen pari sivua – parisataa vuotta - väliin ja taidanpa jättää neljä seuraavaakin sivua eli neljäsataa vuotta höpsemättä sekä hypätä suoraan tähän päivään. Alustan kakkososan otsikolla ”Redsvenit, venepakolaisista edelläkävijöiksi”.

Tuo alussa mainitsemani virallinen sukututkimus taustoittaa myös täällä juhlivien juuria. Suvussa on ollut taitavia sahamiehiä, sillanrakentajia, metsänvartijoita, kamarierroja, yrittäjiä, mökkiläisiä, maanviljelijöitä, valtiopäivämiehiä, kunnallispoliitikkoja, herastuomareita ja lukuisa määrä kulttuurintuottajia ja –harrastajia. Melkein herrasväkeä. Itselleni on jäänyt muistikuva Suurenmäen Työväentalon iltamista joskus viisikymmentäluvulta, kun nurkantakaiselta tupsahti ulko-ovelle hämmästynyt ja puhettaan sammaltava pussihousulahkeinen miehenpätkä, tuijotti silmät seisoen ja päättään pyörittäen salin vauhdikasta menoa ja loihe lausumaan: ”Kaikkeen ne Reisivännit kerkiävät”. Kun tänään tuota syvältä lähtenyttä huokaisua mieltii, niin voi saman tien sanoman julistaa kuolemattomaksi, niin totta se on.

Redsvenit ovat myös nokkelaa ja muuntautumiskykyistä väkeä. Heitä saattaa napsahtaa vastaan väännetyllä, käännetyllä, siirretyllä, muunnetulla ja muotoillulla uudisnimellä. Joku voi tulla tänään miehenä, huomenna naisena, joku suomalaisena ja kohta ulkomaalaisena. Yhtä kaikki, nimi Redsven nitoo heidät yhteen, kuten täällä näemme. Suvun jäsenet taitavat ammatteja laidasta laitaan. Sakista on kaivettavissa pappeja, poliiseja, pääjohtajia, poliitikkoja. Viimemainitusta löytyy ministeri ja tulevaisuudessa presidentti, joten suku voi aloittaa ”Käytöksen kultaisen kirjan” opiskelun. Linnan juhliin suunnataan ihan isolla sakilla ensi vuosikymmenen alussa. Omia taskumatteja ei niissä kisoissa tarvita. Kultaranta olisi muuten passeli sukukokouksen pitopaikka, istuisi Redsvenien imagoon.

Älkää vielä arvoisat lajitoverit rynnätkö puffettiin, pyydän! Paitsi Laamaset.

Päästän teidän kärsivällisyytenne kohta pannasta, tulee loppunousun aika. Me kaikki tiedämme, että tänne Enonkoskelle on kasautunut Redsven tihentymä, suvun kirkasotsaisin populaatio. Ainakin kaikilla toimivilla, aikaansaavilla ja sosiaalisesti herkistyneillä ihmisillä on täällä kytkentä Redsven sukuun. Lenkillä tulee vastaan pääasiassa Redsvenejä tai näitä ”muuntoogeenisiä”. Sukutausta selviää muukalaisellekin minuutin keskustelun jälkeen. Kulttuuritilaisuuksissa päärooleissa heiluvat - niin ketkähän muut kuin Redsvenit. Hämmästyttävimmillään tämä sukukytkentä ilmenee paikallislehti Puruvedessä. Enonkosken uutisissa

ihmisestä kirjoitetaan vain etunimi: Hilkka järjestää, Pirjo ottaa ilmoittautumisia vastaan, Erkki pitää avauspuheen. Outoa sanoisin pitkän matkan takaa. - Redsvenejä ne ovat, opettaa paikkakuntalainen. - Jokainen niistä täällä tunnetaan. Suotta päivän selviin asioihin kirjaimia tuhlataan.

Mitäpä tuohon sanoisi? Noin se menee, kun on langat käsissä ja osaaminen hyppysissä. On siinä tuleville venepakolaisille tavoitteita, jos samanlaisiin aikaansaannoksiin yltävät.